وسلې ته په مخه ښه (ناول)

لیکوال
ارنسټ هیمنګوې

ژباړه او خلاصه
صفیه حلیم

مارچ ۲۰۱۱ م

اوړې په وتلو و او زه د یوې دلې سره د اطالوې پوځ د روغتیاي خدمتونو لپاره په یو کلي کی میشت وم. د دی کلي چاپیره ښکلې ونې او بوټې، د انګورو طاقونه او شین اسمان راته د جنت د یوې وړی برخې په شان و.
ما له غونډی کتل چې ښکته د پوځیانو لاری رواني وې او دوړې یې بادولې. کله کله می د توپو دزې هم اوریدې. په موټرسیکل سپاره پوځیان په تادی ووتل او کله کله د یو پوځي جنرال یا کوماندان موټر به په بیړه تیرشو نو ټولو به ورته لاره خوشې کړه.
مونږ بی شمیره ټپیان د سیمې روغتون ته راستانه او هیلا مو لرله چې د ژمي په راتلو به د جنګ لمنه راټوله شي او زموږ کار به لږ اسانه شي. ولې داسی ونشول او د ژمي نه وړاندې هلته د کولرا وبا خپره شوه. مونږ هره ورځ په دی وبا اخته کسان روغتون ته وړل. د واورې ورښت پېل شو نو د پوځ د برې خبر مو تر لاسه کړو چې مخامخ غونډی نه وراخوا سیمه یې نیولې وه. اوس جنګ د یوې بلې غونډی د نیولو لپاره کیدو.
مونږ ته یې له سیند پوری په یوی ښاریې کی د ایساریدو امر وکړو چې بازار او روغتون یې لرل. د غونډی د پاسه هغه شین ځنګل چې ما له بلې غاړې لیدو، سوځیدلی او تش د ونو نسوارې تنې ښکاریدې. ځینې ځایونه سم پاتې و خو نورپه بمباری په کندوالو اوختې و.

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا په سختو واوروکی اوزګار شو او ټوله ورځ به دننه ناست و. د شرابو په څښلو مو ځان ګرموو. یوه ورځ مو بنډار تود و چې ما د خپلې ډلې ځوان اطالوي پادري نه د ده د هیواد د نورو سیمو په اړه وپوښتل. زمونږ د ډلې مشر تورن راته وویل، اوس ته اوزګار یې او کولې شې چې روم، نیپلز او سسلي ته ولاړ شې.

پادري. زما مور پلارپه ابروزي کی ژوند کوي،هلته که ولاړې نو تا به د خپلو زامنو په شان ووساتي.

جګړن. (په خندا) پام کوه ابروزي کی له دی ځای نه زیاتې واورې کیږي. پادري صیب، پریږده چې د اطالیې تاریخي ښارونو سیل وکړي.

تورن. یو څه اطالوي ژبه هم زده کول پکار دي چې ځان پری پوهه کړې.

جګړن. ته بایدرخصت واخلې او تفریح وکړې.

تورن. زه به درسره ولاړ شم او ټول ځایونه به درښکاره کړم.

جګړن. بیرته به ځان سره عکسونه راوړی.

پادري. ته ابروزي ته ولاړ شه، هلته ساړه ډېر دي خواسمان یې شین وي. زما مور پلار سره به پاتې شی. پلار مې ډېر لوې ښکاري دې ، ښکار ته به دی بوځي.

زه ولاړم او چې د سیل نه وروسته بیرته راغلم نو هلته زیات شمیر توپې مې ولیدې. یو څو نور روغتونونه هم جوړ شوي و او د بریطانیې اوسیدونکي پکی ډېرښکارېدل. واوره اوس ویلې شوې او ځای ځای شنه راټوکیدلي و.

دروازه پرانستې وه او یو پوځي په بنچ پیتاوي ته ناست و. څنګ ته په دروازه یو ایمبولانس ولاړ و او زه چې دروازې کی وردننه شوم نو هلته هم هغه د مرمرو د فرش او د روغتون بوي خپور و. زمونږ د میشت ځای هم هغسې و،څنګه چې مې پریښې و. توپیر یې د سپرلي د موسم و.

جګړن پخپل میز ناست و او کاغذونو ته یې کتل. زه یې نه وم لیدلي او ما شیبه سوچ وکړو چې دننه ورشم او که بره خپلې کوټې ته ولاړ شم او ځان صفا کړم. بیا می فیصله وکړه چې بره به ورشم .

هغه کوټه چې زه او رینالډي پکی میشت و، هم هغسې وه. زما په لیدو یې رانه پوښتنې وکړې چې کومو ځایونو ته ولاړم. هغه ته مې نومونه یاد کړل، میلان، فلورنس، روم، نیپلز.او بیا مې وپوښتل چې دوي ژمې څنګه تیر کړو. راته یې د واورو، ساړو، زیږي، نمونیه، او د پښو لاسونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنګل وهلو حال راکړو. دا یې هم وویل چې راتلونکې اوونۍ به بیا جنګ پیل شي او پوښتنه یې رانه وکړه چې دی سږ کال واده وکړي که نه؟ ما ورته وویل، په واده کی ځنډ مه کوه. بیا ده رانه یو څه پیسې وغوښتې نو ما ورله پنځوس "لیرې" ورکړی.
په هغه شپه مونږ په لنګرخانه کی ناست و او ما ټولو ته د خپل سفر کیسې کولې. پادري یو څه مرور ښکارېدو چې زه ابروزي ښار ته ولې نه وم تللې. ده خپل پلار ته لیک هم استولې و او هغوي راته تیاري کړی وه خو زه نه پوهېږم چې ولې ولانړم. ده ته مې د قناعت ورکولو هڅه وکړه او ورته مې وویل چې بس ونشوه. اخر دې قانع شو چې کله کله هغه څه چې مونږ یې غواړو نه کېږي.
په بل سهار زه د هغو توپو په ډزو راویښ شوم چې زمونږ کور شا ته په مورچو کې ایښي و. له کړکۍ مې ولیدل چې پوځي لارۍ په سړک روانی وی. ژر ژر مې جامې بدلې کړې، پخلنځي کی مې کافي وڅښله او ګراج ته ولاړم. ګراج یو لوی ځېر و چې د ټین چت یې لرلو او ورلاندې لس ایمبولانس ګاډي به په قطار ولاړ و. په دی کی به مونږ زخمیان له محازونو راوړل. د یو ګاډي کولمې بهر پرتې وې او څو کسان یې په جوړولو لګیا و. وروسته زه دغونډۍ د پاڅه جوړ سنګر ته ولاړم. مونږ چې د کومې فرقې سره کار کوو، هغې د یوی لوی حملې پلان جوړ کړی و. دوي به د سیند د لاری تنګې درې نه پورې وتل، هلته له مورچې نیولو وروسته به یې جنګ کوو.
زه چې بیرته خپلې کوټې ته ولاړم نو رینالډي ځان جوړ کړی تیار ناست و. ما هم مخ لاسونه وینځل او دواړه د ښار مرکز ته ولاړو. د رینالډي یوه نرسه کاترین خوښه شوی وه چې د بریطانوي روغتون کی یې لیدلې وه. دا روغتون لنډ وخت کی په یوی ماڼۍ کی جوړ شوې و. د ونو نه وراخوا د روغتون په باغ کی می د دوو نرسانو سپینې جامې په نظر راغلې. یوه پکی کاترین وه او مونږ دواړو دوي ته پوځي سلوټ وکړو. هغه بله نرسه "هیلن فرګیسن" نومیده. کاترین په لاس کی یو ښکلې متروکه نیولې وه چې د ځرمنې لاستی یې لرلو. راته یې وویل چې یو ټېي بیګا شپه په روغتون کی مړشوی و او د ده مور ورته دا نښه را استولې وه.
ما تر ډېره وخته د کاترین سره په انګریزي ژبې خبری کولې او کله کله مې رینالډي ته په اطالوي کی ژباړلې. بیرته په لاره راته رینالډي وویل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاترین تا خوښوي او زه به تری لاس واخلم. ما وخاندل خو په بل ماسپښین مې هم هغه روغتون کی د ایمبولنس وړلو وروسته د یوې نرسی نه د کاترین پوښتنه وکړه. دی راته وویل، ښه ښه ته هغه امریکاي یې چې د اطالوي پوځ سره کار کوی؟ بیا یې وویل، ولې دې مونږ سره کار نه کوو؟ ما ورته وویل، زه د جنګ پر وخت اطالیې کی وم او بله دا چې د دوي ژبه مې زده ده.
محاز ته په بله پیره کی زمونږ د ایمبولانس مخ ته بم پریوتو نو مونږ ودرېدو. یو بم د سړک په منځ کی خاورې باد کړې. څو شیبې وروسته دزې بندی شوې نو مونږ روان شو او ما خپل استوګنځي ته مخه کړه. له دوه‌ی وروسته بیا د بریطانیې روغتون ته ولاړم او د کاترین سره مې ولیدل. دا په اصل کی د سکاټ لینډ اوسیدونکی وه. راته یې وویل چې د دی کار له نورو نرسانو توپیر لري او د جنګ خبری یې کولې.
ما ورته وویل راځه د جنګ خبرې به نه کوو. په تیاره کی ما د دی مخ د سپوږمۍ په رڼا کی لیدو او ډېره ښکلې راته ښکاره شوه. په ځان مې اختیار نه شواو د دی د ښکلولو هڅه مې وکړه. دی راته په مخ یوه داسی کلکه څپېړه راخلاصه کړه چې پوزه یې راله خوږ کړه او په سترګو کی مې له درد نه اوښکی راغلې. کاترین رانه بخښنه وغوښته او وې ویل، زه نه غواړم د نورو نرسانو په شان ووسم، خوږ مې کړې؟ ما ورته وویل، هیڅ خبره نه ده. تا ډېر سم کار وکړو. خو په زړه کی ورته په قهر ووم. هغې وخاندل خو بیا غلې شوه او زه پوه نشوم چې څه وخت یې په سترګو کی اوښکې راغلې. په ژړغوني غږ یې وویل، ته به ما سره سم چلن کوې. ځکه زمونږ ژوند ډېر عجیبه دی. څو شیبې وروسته زه د هغې سره د روغتون تر دروازې ولاړم او هلته دی راته په مخه ښه وویل.
راتلونکی دوه ورځې زه په کار بوخت وم. هوا ګرمه وه خو مونږ ته یې ویلي و چې په ښارکی هم د اوسپنې خولۍ به په سروو. زما به دومره ګرمي وشوه چې خولۍ به مې په لاس کی ګرځوله. د ګېسو (غاز) نه د ژغورنې ماسکونه یې هم راکړي و او هر چا ته امر شوی و چې یوه تماچه (طفنچه) به له ځانه سره ساتئ، ان چې ډاکټرانو ته یې هم دا تماچې ورکړی وی. که چا دا امر نه منلو نو وبه نیول شو.
رینالډي د تماچې په پوښ کی ښه ډېرد تشناب کاغذ ایښی و. ما یو څو ورځې د خپلې تماچې د کارولو لپاره پری نښې ویشتلې. خو د ډز پر وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې شپيلۍ دومره خوځيده چې نښه به خطا شوه. د څو ورځو د تمرين نه وروسته مې يوه لاره وموندله چې په شل گامه کی به څنگه د نښې منځ ويشتل کېږي. خو د دی په گرځولو ما د شرم احساس کوو، په تيره بيا د انگريزانو مخ ته چې هلته هيچا وسله نه گرځوله.
په بل ماښام د کاترين ليدو ته ورغلم. ورته مې وويل چې زه محاز ته تللې ووم. هغې گيله وکړه چې ولې مې ورته خبر ورنکړو. ما ورله ډاډ ورکړو چې دا دی اوس بيرته راغلم او لوز مې ورسره ورکړو چې زه به تل د دی ليدو لپاره بيرته راځم. خو زه په زړه کی پوهېدم چې د کاترين سره مينه نه لرم او لکه چې د قطعو (تاش) د لوبی پر وخت څوک د نورو سره بی مانا خبری کوي، هم هغسې د دی ليدل راته يوه بې مانا لوبه ښکارېده.
مونږ په هم هغه باغ کی گرځېدو او دی ته مې وويل چې رازه يوځاې کښينو. د ډېری په يو بنچ کښيناستو نو ما د هغې لاس ونيولو. دی رانه لاس راښکلو، سترگې يې ښکته کړی او وې ويل، دا يوه لوبه ده چې مونږه يې کوو. ما ورته وويل، کومه لوبه؟ دی وويل، دومره ساده هم نه يې چې زما په خبره پوه نه شې. خو ته ښه سړی يې او دا لوبه په ښه توگه کوې. خو بيا هم لوبه لوبه وي.
ماتری پوښتنه وکړه، ته تل د چا د زړه په خبره پوهيږې؟ دی وويل، د نورو خو نه پوهيږم خو ستا د زړه خبره اورم. ته له نورو توپيرلری خو راځه ژمنه وکړو چې که اړتيا نه وي نو يو بل ته به دروغ نه وايو. ما د دی نوم واخستو، کاترين ، نو دی وويل، ته زما نوم هم د نورو په شان نشې تلفظ کولې. بيا کاترين راته وويل، چې زه د هغې خوښېدم خو ضرور نه وه چې ما ورته د خوښې احساس لرلې وې. دا پاسيده او ما سره يې په مخه ښه ووېل، د روغتون لوې دروازې کی ورددننه شوه او زه هم هلته په بنچ ناست پاتې شوم.
د "گوريزيا" ښار له محاز يو ميل ليرې و او وپکی د ټپيانو او ناروغو د روغتون ته د وړلو کار هم زيات شوی و. يوه ورځ په محاز يو پوځي چې پښه يې ټپي وه، راته راغلو او وې ويل چې ما پخپل ايمبولنس کی روغتون ته بوځه. ما ورته وويل، ستا فرقه جلا ده او مونږ اجازه نه لرو څکه ستا کاغذونه به د نورو سره وي. د ده له خبرواېسيده چې امريکاي و. ما چې د ده ټپونه وليدل نو پوه شوم چې ځان يې پخپله ژوبل کړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته یې زارۍ کولې چې له هغه ځایې یې وباسم ځکه ده د خپلی فرقې روغتون ته تلل نه غوښتل. هلته به ډاکټر ورباندی پوهه شي او بیرته به یې محاز ته ورواستوي. ده جنګ نه غوښتو او په دی پلمه یې ځان د هغې جنګي محاز نه ویستلو. ما په ایمبولانس کی کښینولو او په لاره یو خوشی ځایې کی مې ښکته کړو. ورته مې وویل، خپل سر د څه شي سره وجنګوه او دلته پریوزه. زه به دی په بله پیره کی اوچت کړم.
ما چې ټپیان روغتون ته ورسول نوخپل تش ایمبولانس می بیرته هغه ځایې ته ورسووچې دی مې پریښي و. له لیرې مې ولیدل چې یو بل ګاډی د هغه امریکاي سره ولاړ و او دی یې په تسکره اچولو. د ده په سر د اوسپنې خولۍ نه وه او وینې تری روانې وې. زما په لیدو یې چیغه کړه چې وګوره دا زما سر، دوي مې خپل روغتون ته بیاي.
د ماځیګر پینځه بجې زه ستړی ستومانه، له خولو لوند او په خاورو پټ خپل میشت ځاي ته راغلم. په ګراج کی چې کوم ځایې یې زمونږ ګاډي وینځل، ولاړم او ځان مې په اوبو ووینځلو. بیا خپلې کوټې کی مې راپور ولیکلوچې خپل هیواد ته یې ورواستوم. خو ما سره د لیکلو لپاره څه نه و. کله کله به مې یو دوه پوسټ کارډونه چې ورباندې د اروپاي ملکونو انځورونه جوړ و، د یوې جملې سره ورلیږل، چې هر څه سم دي.
زما د خپلوانو لپاره دا بس وچې زما د ژوندي کیدو نښه یې ترلاسه کوله. اوس دلته دومره ګرمي وه چې مونږ به پخپلو کوټو کی جامې نه اغوستې او د واورې غوښتنه مو کوله. کله چې اردلي راته سړی اوبه او واوره کوټې ته راوړل نو له دننه به مو ورته په چیغه وویل چې دا له دروازې سره کیږده ځکه لڅ به ناست و. بیا چې دی به ولاړو نو دروازه به مو خلاصه کړه او بالټې به مو پخپله راواخستو.
د ډوډۍ پر وخت به مونږ یو بل ته د خپلو خپلو جنګونو حال ویلو.
یو ماښام د کاترین لیدو ته ولاړم نو هیلن لوې دروازې ته راغله او راته یې وویل، چې کاترین ناروغه وه او له ما سره نشي لیدې. ما ورته د ښه روغتیا پیغام ورکړو او بیرته په تیاره کی خپل میشت ځاې ته روان شوم. هغه وخت ما ځان ډیر یواځې احساسوو. د کاترین لیدو ته ورتګ زما لپاره یو معمولي کار و خو اوس لکه چې په زړه مې یوه تیږه پرته وه.
په بله ورځ مې امر تر لاسه کړو چې د شپې به یوه حمله کیږي او په محازڅلور ایمبولانس ګاډي پکار و. مونږ د ماښام په خړه کی روان شواو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په لومړي ایمبولانس کی ناست وم. کله چې د بریطانیې روغتون مخې ته ټبرېدو نو د ایمبولانس ډرایور ته مې د ګاډې د اودرولو امر وکړو. ده ته مې وویل چې ورور ورو روان اوسه او که د پله په سر زه نه ووم نوهلته دی راته انتظار وکړي.
له ګاډي می توپ کړ او په منډه روغتون دروازې ته ولاړم. هلته می د کاترین د لیدو غوښتنه وکړه. چا راته وویل، چې هغه په ډیوټۍ وه او نشوه راتلې. ما ټینګار وکړو چې یوې شیبې له یې لیدل غواړم. هغې ته پیغام ورسول شو نوراغله. د روغتیا پوښتنه می وکړه نو راته یې وویل چې دا ګرمۍ وهلې وه خو اوس ښه وه. زما یونیفارم ته یې پام شواو وې ویل، کار ته ځې؟ کله به بیرته راځې؟ ما وویل، نن شپه به په محاز تیرووم، کیدیشي سبا بیرته راشم. هغې ژر د خپلې غاړې نه یو تعویذ راوویستو او راته یې په لاس کیښودو. "دا د ژغورنې لپاره په غاړه کړه او لوز وکړه چې سبا به بیرته راځې". ما ته یې په مخه ښه وویل او د روغتون له دروازې می منډه کړه. یو واری مې شا ته وکتل نو کاترین هم هلته ولاړه وه او راته یې لاس خوځوو.
په منډه منډه می هغه پل ته ځان ورسوو چې ایمبولانس راته په انتظار و. ایمبولانس روان شو نو ما په لاس کی نیولې تعویذ ته چې په یو زنځیر پئیلې و، وکتل. بیا مې دا د خپل کمیس په جیب کی کیښودو. ډرایور راته هم هغسې یو تعویذ پخپله غاړه کی راښکاره کړو او وې ویل چې دا خلک په غاړه کی اچوي. ما تعویذ بیرته له جیبه راوویستو او زنځیر مې په غاړه کړو. بیا مې دا د کمیس له غاړې وردننه کړواو رانه هیر شو.
وروسته چې زه ټپي شوم نو بیا مې وونه موندلو. ښاي د ملهم پټۍ پر وخت چرته پاته شوي و. زمونږ ګاډي په چټک نورو ته ځان نږدې کړو چې د لارې دوړې یې بادولې. په یو قافله کی په لومړي ګاډي کی کښیناستل په دی ګټه ور وي چې له دوړو خلاص یې. د شپې مونږ د سیند سره تلونکی لوې سړک ته ورسېدو او د جوارو د پټیو نه وراخوا سنګرونو ته ورنږدې شو.
د سیند نه پوری غاړې ته د اوبو سره سره می د مشین ګنو او د ټوپکو د ډزوغږ اوریدو. د اوبو شړهار او پکی د غورځیدونکو توکوشور جوړ کړی و. په اسمان کی د رڼا لپاره ویشتل شوي ګولۍ به وچودیدې او لکه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستورو په هوا کی یې لامبو وهله. چار چاپیره غرونه او ونې به پری روښانه شول. د بمونوغړمباری مې اوریدو خودا د لږی شیبې لپاره و. مونږ ایمبولانسونه په یو ځاې کی منظم ودرول او زه د ډرایورانو د ډوډۍ لپاره تورن ته ورغلم چې په سنگر کی ناست و. ده لنگر خانې ته زمونږ لپاره د ډوډۍ پخولو امر وکړو نو زه د اطالوي ډریورانو سره په یوه مورچه کی کښېناستم . هلته ټولو سیگرټ څکول اود جنگ په اړه خبری کیدې چې څوک به حمله کوي او څوک به پکی بایلي.

پاسیني. د حملې له پلان یواځې کوماندان خبر وي. دی خپلو پوځیانو ته ټول حال نه واي چې دوي په تیښته نشي.

الپیني. هو دا دومره لوړ دنگ ځوانان چې پلنې سینې لري، سرونه یې تش وي. (ټولو په دې خبره وخندل)

مانیره. که زمونږ پوځیان خپله وسله وغورځوي نو جنگ به نه کیږي.

الپیني. که دوي داسی وکړي نو خپل کوماندان به یې وژني.

پاسیني.   دا ځکه چې ماتې خوړل او د دښمن لاس ته ورتلل لا بد کار دې.

مانیره. د یوې غاړی د پوځیانو له خواجنگ نه کول، څه گټه نه کوي، که ټولو غاړو نه هر څوک وسله کیږدي نو هله جنگ بندیږي.

پاسیني. جنگ گټل بریالیتوب نه وي. که دوي دا مخامخ غونډۍ ونیسي، نو څه؟ بیا به د بلې غونډۍ لپاره جنگیږي. بیا بل او دغسی به روان وي. ښه نو په اخر کی که دا ټوله نړۍ هم رالاندی کړي نو څه؟ هر څوک خپل کور لري، اتریش خپله زمکه لري، فرانسه خپله او اطالیه خپله، نو جنگ په څه دی؟

مانیره. ته ډېر ښه تقریر کوی. (ټولو بیا وخندل)

الپیني. یوه ډله خلک چې د ملک چاری په لاس کی ونیسي نو بی عقل شي. ځکه خو بیا جنگ کوي او زمونږ په شان خلک وژني.

زما سیگرټ خلاص شول نو مورچې نه ووتلم او گوردیني هم راسره شو. د روغتون خېمې ته ولاړم نو هلته ډاکټر راته وویل چې حمله د یو ساعت لپاره ځنډیدلې وه. بره په غرونو د اتریش پوځ زمونږ په سنگرونو د لټون رڼا گانې غورځولې. زه په خېمه کی کښېناستم او څو شیبې خاموشي وه. بیا نابېره د توپو ډزې پیل شوی. ماتورن ته وویل، صیب زمونږ هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ تر اوسه نه ده راغلې. ده لا ځواب نه و راکړی چې بهر یوه ګوله راپرېوته او هری خوا ته دوړی شوې.
ما تورن ته بیا وویل، زمونږ ډوډۍ څه شوه؟ څه د خواړو لرئ که نه؟
جګړن وویل، سپاګېتي (ماینچې) درکولې شم، که خورئ. ما ورته ویل، هر څه چې وي، رایې کړه. هغه یو اردلي ته امر وکړو چې څو شیبو وروسته د سړی میکروني د یو خانک سره راغلو. ما خانک ګوردیني ته ورکړواو جګړن ته می وویل، پنیر لرئ. ده په قهر اردلي ته امر وکړو چې بیا ولاړو او په یوه شیبه کی یې د سپین پنیر یوه لویه ټوټه راوړه. زه خیمې نه وتلم نو تورن راته وویل، "بهر مه اوځه!" بیا دوو کسانو یو ټپي پوځي رادننه کړو نو ما بهر قدم کېښودو. تورن په چیغه وویل، "بهر ګولۍ وریږي، مه اوځئ." ما په چیغه وویل، زما ملګري اوږي دي.
ګوردیني خانک په لاس ولاړ و او ماته یې کتل. ما ورته اشاره وکړه او مونږ له خیمي د مورچې لوري ته په منډه شو. زمونږ چاپیره ګولۍ وریدې او دوړې یې بادولې او زما په لاس کی سپین پنیر پری ولړل شو. په سنګر کی می په ټولو غږ وکړو چې راځئ توریالو چې ځانونه ماړه کړو. یو چاقو مې راوویستو او د میکروني د پاسه مې پنیر په وړو ټوټو پریکړو.
یو کس وویل، مونږ خو پنجې او قاشوغې نه لرو، دا به څنګه خورو. ورته مې وویل، وګورئ. بیا مې په کټې او دویمې ګوتې میکروني راواخستل، خله می اسمان ته کړه او وومې خوړل. ورپسې مې د پنیر ټوټه وخوړه.
خانک مې نورو ته ورکړو او هر چا تری یوه نمړۍ واخیسته. یو چا وویل، دا میکروني باسي دي. څو ورځې پری تیرې شوي دي. خوټول اوږي او وار په وار خانک ته یې لاس ورغځوو.
زما په خله کی د دی مېکروني خوند داسی و لکه چې فلز مې خوړل.
زمونږ سنګر نه بهر څه راپریوتل چې زمکه یې وخوځوله. بیا د چړ چړ غږ مې واورېدو او د غړمب د غږ سره د تودې هوا یو غبار راپورته شو.
ما ساه نشوه راښکلې او نابېره مې ځان په هوا کی احساس کړو، داسی لکه چې د خپل وجود نه راوتلې ووم. ځان سره مې وویل، دغه مرګ دې، لکه چې زه مړ یم . خو بیا د پورته تلو پر ځاې خپل ځان مې پر زمکه احساس کړو او ساه مې واخیسته.
زما مخامخ زمکه چودېدلې وه او سر مې د یوی تختې سره لګیدلې و. زما د سر په حرکت یو چا وژړل، د خوځیدو هڅه مې وکړه خو نه می شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی. نږدې راته چا غږ کوو نو ما خپله پښه تاو راتاو کړه او ځان مې له خاورو راخلاص کړو. ما سره څنګ کی پاسیني ډرایور پروت و چې یوه پښه یې نه وه او بل یې تر زنګانه پرې شوی وه. ده د درد له لاسه زړیروي کول، مریم مور، مقدس مریم، عیسا پیغمبر، اې ښکلي پیغمبر پخپل غیږ کی مې ونیسه...مریم مور مرسته راسره وکړه. ده پخپلو متو خله لګوله اود درد د لاسه به یې چیغه کړه. بیا غلې شو خو پری شوې زنګون یې بیا هم خوځیدو.

ما په اطالوي ژبې د مرستې لپاره څو وار ناره کړه، پاسیني ته وڅکېدم او د ده د کمیس توکمې مې ورته پرانستې چې ساه واخلي. خپل کمیس می وویستو، لمنه مې وشلوله او د ده پری شوی پښه مې د زنګون سره د تړلو هڅه وکړه. ما به په ګرمی کی جرابې نه په پښو کولې خو ټولو ډرایورانو خپلي پښې په اوږدو جرابو پټولې. ما د ده له پری شوي پښې جراب وویستلو چې یوه کلکه پټۍ تری جوړه کړم او د ده وینه پری بنده شي. خو هغه وخت می احساس وکړو چې د دی پټۍ هیڅ ګټه نه وه.

پاسیني مړ و. یو څوک په سنګر کی زمونږ مرستی ته راغلل نو ورته مې وویل، دلته مونږ پینځه کسان و. یو ډریور مړ شوی دې، درې نور به هم دلته وي. لټون یې وکړئ. دوو کسانو زما په تخرګونو کی لاس وردننه کړو او زه یې پورته کړم. زما پښې ځوړندی وی او یوکس مې پښو ته لاس واچوو. هلته تسکره نه وه چې زه یې ایمبولانس ته اوړی وې. یو چا نه می د خپلو نورو ملګروپوښتنه وکړه. دوي راته د یو یو حال ویلو چې ناڅاپه یو درز وشو او دوي پر زمکه پریوتل. زه یې هم غوځار کړم نو له خلې مې ښکنځله راوتله. دوي بخښنه وغوښته او زه یې بیا پورته کړم. د سنګر نه وراخوا پر زمکه ډېر مړي پراته و.

د ملهم پټۍ د خیمې پرده چې به د تسکرو د اوړلو راوړلو لپاره پورته شوه نو دننه په رڼا کی می ډاکترانو سورمخونه لیدل چې لکه د قصاب لستوڼې یې تر اوږو خیجولې، په ټپیانو اخته و. کله چې یې زه دی خیمې ته وو رسولم نو یو ډاکتر یې راته راوستلو او ده زما په دواړو پښو پټۍ تاو کړی. د ایمبولنس چلوونکي ځینې ټپیان شوي و او زه یې هم هلته په انتظار کښېنولم.

د بریطانیې طبي ډلې دوه ایمبولانسونه راستولي و چې دوه انګریزان ورسره و. یو لوړ دنګ کس چې عېنکې یې په سترګو وي، زما خوا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلو اوپوښتنه يې وکړه، "ستا دوه ډريوران وژل شوي دي؟" ما ورته وويل، يو مړ دې خو بل سخت ټپي دې او ګاډې نشي چلولې. ده ته مې خواست وکړو چې زمونږ دوه ګاډي دی پخپل واک کی واخلي چې نور ټپيان هم روغتون ته ورسول شي. هغه سړی چې ما سره يې په انګريزي ژبه خبری کولې، زما ملګرو سره يې روانه اطالوي ويله، خيمې ته ولاړو او لږه شيبه وروسته راوتلو نو يو تسکره يې رانږدې کړه.

ما وويل، زه ښه يم، هلته زما نه په بد حال ټپيان پراته دي، د هغوي غم وخورئ. ده راته وويل، راځه راځه، ډېر د ځان نه اتل مه جوړوه. بيا يې په اطالوي کی د تسکری اوړونکو ته وويل، دی په پام راپورته کړئ، ګوره پښو يې سخت ګوزار خوړلې دې. دی د صدر ولسن قانوني زوې دې .

دوي زه خيمې ته يوړم او پر يو ميز يې سملولم. هلته کوم ډاکټر چې زما پر پښوپټۍ تړلې وې زه يې وپيژندلم او سترې مه شي يې راته وويل.

لوړ انګريز ورته په اطالوي کی وويل، تر څو چې زمونږ ايمبولنس راځي، دی به هم دلته وي. په ده پام کوئ چې د امريکې د سفير زوې دې.

هغه له خيمې ووتلو نو ما وليدل چې په هر ميز د ټپيانو درملنه کيده. دوه ډاکټران په ما اخته شول. پتلون يې رانه ليرې کړو او يو کس بل ته زما د ټپونو په اړه وويل، بل کس په يو کاغذ دا هر څه ليکل. د لينګو او زنګانونو د ټپونو نه وروسته، ده زما سر له لاس يوړو نو د درد احساس مې وکړو. ده په زوره وويل، "ماته کپری". بيا يې وويل، " د دی خبری ثبوت دی چې تا ځان پخپله نه دی ټپي کړی."

دوي زما زنګنونو ته چړې نيولې وې او کله به يې غوښه او کله ځرمنه پری پريکوله. کله کله به زما له خلې يوه چيغه راوتله خو دوي خپل کار كوو. يو تن راته د سر ټپونه پاک کړل اوپه پټيو کی وپوښلو. کله چې دوي زه له خيمې ويستلم نو په سترګو مې تياره شوه خو دومره مې احساس کوو چې دوي زه يوايمبولانس کی وردننه کړم. ما سترګې پرانستې وې او دننه په معمولي رڼا کی مې وليدل چې راسره يو بل کس هم بې هوشه په تسکره کی پروت و. ګاډې روان شو او د لارې هر تيندک زما په سر لکه چې ګوزارونه کول.

په تياره کی مې څه نه ليدل خو هر يو غږ ته مې پام و. ناڅاپه د څاڅکو غږ مې واوريدو چې د ګاډي په فرش پرېوتل، داسی لکه چې د مات نل نه يوه يوه قطره اوبه څاڅي. ما ورته غوږ ايښې و چې څاڅکي په تيزئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وغورځېدل نو د ډرايور لوري ته مې د ګاډي ديوال وټکوو. هغه انګريز د ډريور شا ته يوې تختې په ليرې کولو چيغه کړه چې څه چل و. ما ورته وويل، "د دی بل کس له ټپونو وينې رواني دي، څه غم يې وخورئ." ده بيا چيغه کړه چې اوس ښار ته نږدې يو او موټر نشو ودرولې. ما په زوره وويل، ښاي ترهغې مړ شي. څو شيبې وروسته دا څاڅکي ورور ورو غورځېدل او اخر بند شول.

زما د اپرېشن نه وروسته يې د جنګي روغتون په يوه کوټه کې پر کټ سملولم. هلته څو کټونه په قطار ايښي و او په هر يو ټپيان پراته و. ماځيګر به يو دوه کسان زمونږ پوښتنې ته راتلل. ګرمي سخته وه او مچان به هری خوا بنګيدل. زما اردلي د کاغذ اوږدی ټوټې په يوې سوټۍ تړلې وې او په دی به يې رانه مچان شړل. مچان به ولاړل په چت کښېناستل خو کله چې اردلي به لاس ودروو او يا به ويده شو نو بيا به راباندی راټول شول.

بيا د دی مچانو په شړلوشړلو يو وخت خپل مخ به مې په لاسونو پټ کړو او ويده به شوم. کله چې زه به يې د ملهم پټۍ (پاسمان) له بوتلم نو سخت به په تکليف ووم. يوه ورځ رينالډي زما پوښتنې له راغلو. زما پښې يې ښکل کړی او راته يې وويل،

رينالډي. تا ته به د برونزو ميډال ورکول کيږي.

زه. د څه د پاره؟

رينالډي. ته په جنګ کی ټپي شوی يې. که تا سره ثبوت وي چې په جنګ کی دی ميړانه کړی ده نو بيا به نقريې ميډال درکوي. راته ووايه چې کله ته ټپي شوې نو څه دی کول؟

زه. ما هغه وخت پنير خوړل او هيڅ ميړانه مې نه ده کړی.

رينالډي. ټوکی مه کوه. که تا له سنګر خپل ملګرې يا بل څوک ټپي په اوږو خوندي ځاي ته اوړلو نو دا يوه لويه ميړانه ده. تورن به درته په اسنادو دستخط وکړي.

زه. ما هيڅوک نه دي ژغورلي، زه د خوځېدو نه ووم ، پښې مې ماتې وې.

رينالډي . پرواه نه لري، خو تا هغه انګريز ته نه وو ويلي چې ستا نه وړاندې دې د نورو درملنه ووشي.

زه. ويلي مې و، خو دومره په کلکه نه چې څوک راته ميډال راکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رينالډي. خير دې مونږ به ووايو چې ته هر وختې د محاز په لوري په لومړي ګاډي کی ورتلې او د خطر پرواه دی نه کوله. هلته يو انګريز هم و، کيدېشي چې تا ته د بريطانيې حکومت هم يو ميډل درکړي

ما يو سوړ اسولې وکړو او سترګې مې پټې کړې. ما د کاترين په اړه سوچ کوو خو نه مې غوښتل چې هغه له ما خبر شوې وې. په دی روغتون کی ما خپل ځان لکه د ماشوم احساس کړو. د ماښام له تياره وړاندې به يې ډوډۍ راکړه، د تياره سره به رڼاګانې بندې شوې او مونږ ته به يې د ويده کيدو وويل. يو ماښام ما ښوروا وخوړه او لوښي يې رانه يوړل نو څوک زما کټ څنګ ته ودرېدل. دی زمونږ د ډلې اطالوي پادري و. زما حال يې وپوښتلو او يوڅو غوټې يې زما د کټ سره کيښودې. دی لنډ وخت له راغلی و خو په څو شيبو کی يې راته وويل چې له جنګ څومره ويزاره و. په غوټو کی يې را له د مياشو جال (پشه خانه) د ولوستلو لپاره څو انګريزي ورځ پاڼې او يو د شرابو بوتل راوړي و.

په بله ورځ يو جګړن راغې او پوښتنه يې رانه وکړه چې د سفر کولو توان مې لرلو. ما وويل هو اوس ښه يم. کله چې دوي زه د پټۍ لپاره له کټ پورته کړم نو له کړکۍ مې وليدل چې مخامخ چمن له نويو قبرونو ډک و. يو ترکاڼ (نجار) د لرګي د تختو نه صليبونه جوړول. څو ورځې وړاندی ده راته د تش کارتوس نه د سيګرټ لګيت (لايټر) جوړ کړی و. ډاکټرانو غوښتل چې ما د ميلان ښار ته ورواستوي، ځکه هلته د ايکسری ماشينونه ښه و او د عملياتو نه وروسته د هډوکوعلاج کيدې شو. په بله ورځ د ميلان لپاره زما سفر پيل شو او دوه ورځې مې په اورګاډي کی تېر کړل چې راباندی سخت تمام شوی.

په ميلان کی يو ايمبولانس کی يې واچولم او امريکاي روغتون ته يې بوتلم. دوو کسانو تسکره لفټ ته يوړه خو دا دومره پلنه وه چې د لفټ دروازې کی نشو وردننه کيدې. ما ته يې په تخرګونو کی لاسونه ورکړل اوپه لفټ کی يې څلورم پوړ ته وخيژولم. خو هلته هيڅوک نه و چې راته يې کوټه پرانستی وې. مونږ په دهليز کی ولاړ و او يو کس ته مې وويل چې ښکته ورشي او نرسه دی راولي. يوه سپين سری نرسه راغله او ما ته يې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګریزي ژبې وویل، زه په اطالوي نه پوهېږم. ما ورته په انګریزي کې
وویل، خیر دي، ما سره په انګریزي کې خبرې وکړه.
نرسې راته وویل چې دوي ته چا د نوي مریض په اړه خبر نه دی ورکړی.
ما ورته خواست وکړو چې یوه تشه کوټه کې مې واچوه. هغې وویل، مونږ
یوه کوټه هم تشه نه لرو. ما اطالوي خدمتیانو ته د هغوي په ژبه وویل،
ورشئ که یوه کوټه تشه وي، ما پکې وردننه کړئ. یو کس راته وویل،
ټولې کوټې تشې دي، ته د دې روغتون لومړی مریض یې.
تر هغې زما حوصله ختمه او د درد زغم مې نه لرلو نو په چیغه مې ورته
وویل، د خدای لپاره یوه کوټه کې مې سملوئ. دوي ژر د یوې کوټې
دروازه پرانسته چې هر څه پکې نوي و او زه یې په کټ سملولم. ما د
ډاکټر غوښتنه وکړه نو نرسې راته یې وویل چې هغه په بل ښار کې و. بیا
مې د "کاترین برکلې" پوښتنه وکړه نو راته یې وویل چې په روغتون کې
په دې نوم څوک نرسه نه وه. خدمتیانو ته مې یو څه پیسې ورکړې او ټول
رانه ولاړل. شیبه وروسته زه تږې شوم او داوبو لپاره مې د کټ سره
جوخت لګیدلې زنګ وغږوو خو هیڅوک رانغلل.
زه هم هغسې ویده شوم. سهار یوه ځوانه نرسه راغله او زه یې پاک کړم.
بیا سپین سرې هم راغله او دواړو راته پاکې جامې واغوستې او درې
ګیلاسه اوبه مې وڅښلې. دوي راته وویل چې ډاکټر ته خبر ورکړی شوی
دی او دی به نن سبا کې راشي.
په بله ورځ ځوانې نرسې راته وویل چې د شپې کاترین نومې نرسه زما
لیدو ته راغلې وه خو زه ویده وم. ما ترې غوښتنه وکړه چې یو نای (ډم)
دې راته راولي چې ږیره او ویښته جوړ کړم. کله چې ډم راغلو نو ما ترې
د ښار حال وپوښتلو، خو ده سم ځواب نه راکوو. راته یې وویل، په هره
کوڅه کې د اتریش موټرې ګرځي او زه د خپل ملت دښمن سره خبرې نه
کووم. زه غلي شوم چې هسې نه د ږیرې خریلو پر ځای دا چاقو راته په
خیټه کې وومنډي. د ده کار چې خلاص شو نو پیسې مې ورته ورکړې. د
ماتو پیسو بخشیش یې رانه وانخستو او په قهر ټولې سیکې یې پر میز راته
پرېښودي او ولاړو.
ما یو خدمتي راوغوښتو او پوښتنه مې ترې وکړه چې دا ډم لیونی و؟ هغه
وخاندل او وې ویل، دې داسې پوه شوی و چې ته د اتریش اوسیدونکی یې.
هغه په زوره زوره وخاندل نو ما وویل، که په چړه یې زما ځټ غوڅ کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی نو اوس به دی ژړل. دی چې له دروازې ووتلو نو څوک رادننه شول. دا کاترین وه او له وړاندی راته ډېره ښکلې ښکاره شوه. ما سره يې روغبړ وکړو او زما د کټ سره جوخت په کرسۍ کښېناسته. مونږ تر ډېره وخته خبری کولې او ما نه هیر شول چې زه په روغتون کی وم. هغې راته وویل چې ډاکټر به ماځیګر ته راورسیږي. ما غوښتل چې هغه ښکل کړم خو په سخته يې منع کړم او راته يې وویل، ستا حالت ښه نه دی. بیا يې وویل، د نورو خلکو په وړاندی به ډېر احتیاط کوې چې دا زما د کار د اصولو خلاف خبره ده.

ماځیګر محال ډاکټر راورسیدو او سمدلاسه يې د ایکسری لپاره بوتلم. د دی مشینونو چلوونکي ډېر په جوش لګیا و او زما په زنګون او لینګو کی يې د اوسپنې وړی ټوټې وموندلې. راته يې وویل چې ماښام به د ایکسرې د ماشین عکسونه راته ښاي. ډاکټر راته یوه نوی دارو وښودل چې د عملیاتو پر ځای به يې ومښلو او د درد احساس به يې لیرې کړو.

ده د سټیلو(فولاد) جوړ نویو اوزارو په کارولو زما د پتون له غوښې د اوسپنې څو وړی ټوټې راوویستلې چې ما پخپلو سترګو لیدلې. وروسته يې خپلې کوټې ته بوتلم او ماښام راته کاترین هغه عکسونه راښکاره کړل چې پکی زما د هډوکو او پکی خښ فلزي ټوټې مو لیدې شوی. ما کاترین ته وویل چې راسره پاتې شي. خو هغې عکسونه بیرته په یو لوې سور رنګ پاکټ کی کیښودل او د بیا راتلو د لوز سره له کوټې ووتله.

په بله ورځ دری ډاکټران راغلل او زه پوه شوم چې دوي ټول په خپل مسلک کی کمزوري و، ځکه کله چې ډاکټران په ډلو کی ګرځي نو د یو بل نه مشوره اخلي او پر ځان باور نه لري. په دوي کی یو جراح و، راته يې د علاج په اړه معلومات راکړل چې شپږ میاشتې وخت يې اخستو. زما دا خبره خوښه نشوه. هغه ډاکټر می راوبللو چې زما له پتون يې د اوسپنې ټوټې ویستې وې او ورته مې وویل چې زه شپږ میاشتې په کټ نشم تیرولې. ده وویل، ضرور نه ده چې ته دی په کټ پروت اوسې. مونږ غواړو چې لومړی ستا پرهرونه لمر وخوري چې ژر جوړ شي. بیا به نوری ټوټې درنه وباسو او ورپسې به د هډوکو د جوړېدو علاج پیل کیږي.

ما ورته وویل چې زه په هغه ځوان سرجن (جراح) باور نه لرم او ما ته دی بل ښه کس راوغواړي. ده راته د ځوان صیفتونه کول خو ما نه منل. اخر يې راته د یو بل سپین ږیري جراح نوم واخستو چې ما پېژندلو اوپه بله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ يې راوغوښتو. هغه د راتلو سره سبا ته د لومړي عملياتو فېصله وکړه او راته يې وويل، "ته بايد نن د شپې څه ونه خوري."
کاترين د شپې تر ناوخته راسره وه. په بل سهار زه يې عملياتو ته بوتلم اوچې په هوش کی راغلم نو پخپل کټ پروت وم. نرسه راغله نو راته يې وويل چې عمليات دوه نيم ساعته روان و. ما غوښتل چې کاترين ووينم خو هغه په ډيوټۍ نه وه. اوس په دی روغتون کی نور مريضان هم راوړل کيده او کاترين به پخپل نوبت د دوي پالنه کوله.
يوه ورځ نرس هيلن فرگيسن زما ليدو ته راغله او ټوکی يې راسره کولې چې ما په سرگوزار خوړلې و او ښاي يو څه ليونې شوې يم. زما ټېونه جوړ شول نو کله کله به له کټ ښکته کيدم. کاترين به د رخصت پر ورځ زه په څرخي څوکۍ کښېنولم او بهر به يې وويستلم. په ماځيگر کی به هوا سړه شوه نو په پارک کی به کښېناستو. ورو ورو زما په پښو کی توان پيدا شو او زه به کله کله په ډانگورو وگرځيدم. کله د کوټې مخ ته د برنډې په يو چوکۍ کښېناستم او په اسمان کی مې د توتکيو سېل کوو.
د روغتون په ښکته پوړ کی د نرسانو د اوسيدو ځايونه و. يوه ورځ کاترين زه په پټه خپلې کوټې ته بوتلم او هلته مې د دی سره ښې ډېرې خبری وکړی. د کار پر وخت به د ټولو نرسانو ويښته په خوليو کی پټ و او ما چيرې د کاترين ويښته نه و ليدلي. اوس دی خولۍ او له تاو شويو ويښتو سيخونه ليرې کړل نو ما وليدل چې هغې څومره لوې او ښکلې ويښته لرل.
مونږ د راتلونکي ژوند په اړه خبری کولې او غوښتل مو چې واده وکړو خو د جنگ له کبله راته انديښنې وې.
ما به ورځپاڼو کی د يوی او د بلی غاړی د برياو خبرونه ولوستل او ارمان مې کوو چې دا جنگ ژر پاې ته ورسېږي. اوړې هم دغسی تير شو او د منې په سر کی ما له ډانگورو ځان خلاص کړو او د يوی امسا سره مې قدم وهلې شو. خو کله چې زه به د کاترين سره ښار ته تلم نو ډانگورۍ به راسره وې، ځکه کاترين بيا را سره په اسانه راتلې شوه. که داسی مې نه وی کړی نو ټولو به هغی ته پيغور ورکوو.
بيا زما د هډوکو علاج هم پېل شوې و چې د زنگون د تاوولو تمرين و. څو ورزشونه د پلې د نرمولو او د بندونو د تاوولو لپاره يې راباندی کول. کله به يې مالش راکوو او کله به په تودو اوبو کی کښېناستم. زما د هډوکو معاينه وشوه او د تداوي ټول اسناد يې راته جوړ کړل چې زما فرقې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورواستول شول. څو ورځې وروسته يو ليک مې تر لاسه کړو چې پکې د دريو اوونيو له رخصت وروستو کار ته د حاضريدو امر شوې و.

کاترين راته خبر راکړو چې د ماشوم سره وه او بيا يې پوښتنه وکړه چې زه ورته په قهر خو نه وم. ما ورله ډاډ ورکړو نو دى وويل،

کاترين: غم مه کوه، ټول خلک ماشومان راوړي، زه به د هر څه غم وخورم. ته خو ځان له ما سره قيد نه احساسوې؟
زه: ستا سره نه! د دى حالاتو له کبله ځان تړلې احساسوم.
کاترين: مونږ به يو وارى بيا د يو بل سره ووينو.
زه: هو! ته ډېره زړه وره يې، خومرگ هم شته.
کاترين: تا نه دي اوريدلي چې بې زړه کس سل وارې مري، خو د زړه ور مړينه يو ځل وي.
زه: هو که زړه ور هوښيار وي نو بيا د ژوند هره شيبه ورته مرگ وي. د جنگ نه وروسته به کوم ځاې ژوند کوو؟
کاترين: ښاي د زړو خلکو په کور کی. د جنگ درى کاله وتلي دي او هر کال زما دا هيله وه چې دا دى د کرسمس پر وخت بند شي چې مونږ يې په امن ولمانځو. خو اوس راته داسی ښکاري چې زمونږ زوې به په پوځ کی وي نو دا جنگ به بس شي.
ما هغې ته د خپلوکاغذونو او د رخصت په اړه خبر ورکړو نو وې ويل، دا خو ډېره ښه خبره ده. ته کوم ځاې ته تلل غواړې؟ ما ورته وويل، هيچرته نه، زه دلته پاته کيدل غواړم. هغې وويل، د ماشومانو کانه مه کوه، يوځاې غوره کړه او زه به هم درشم. ما ويل، ته به څنگه راځې؟ ويل يې خبره نه يم خومعلوم به شي.
ما او کاترين پلان جوړ کړى و چې زما د رخصت دوه اوونۍ به مونږ يو ځاې تيروو خو په بله ورځ زه بى شيمې وم او نرسی زما سترگې وليدې نو ډاکټر يې راوبللو. هغه له معاينې وروسته وويل چې زما ژيړې و. پاتې رخصتي مې هم په دى ناروغۍ کی ضايع شوه. په روغتون کی په وروستي ورځ ټولو سره مې په مخه ښه وکړل او خپل سامان مى د يو خدمتي په لاس د ميلان د اور گاډي سټيشن ته ورواستوو. گاډې د تورين نه د شپې پر لسو بجو راتلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د کاترین سره بازار ته ولاړم. د وسلې په یو دکان کی مې خپل زوړ طفنچه خرڅه کړه او په بدل کی مې یوه نوی واخسته. د ژمي هوا سړه شوی وه او باران هم کیدو. یوځاې په اس گاډي کی کښېناستو او زه په سټېشن کی ښکته شوم ، کاترین می ښکل کړه او کوچوان ته مې د روغتون پته ورکړه چې دا هلته ورسوي.

د دوو ورځو د سفر نه وروسته زه بیرته گوریزیا ته ورسیدم او هلته هر څه هم هغسې و چې تیر ژمي کی مې لیدلي و. زه خپلې کوټې ته ولاړم او وومې لیدل چې د رینالډي سامان هم هغسې ایښې و خو دی پخپله نه و. کله چې دی راغې نو له روغبړ وروسته یې زما لینگي او زنگانونه معاینه کړل او وې ویل، ته باید نور هم په روغتون کی پاتې شوی وې، ځکه ته روغ نه یې. ما ورته وویل، په پښو ودرېدې شم، دا راته بس دي. د شپې د ډوډۍ په وخت می نور ملگري ولیدل، تورن، پادري، جگړن، فریډي. په ډوډۍ کی د غوښې قورمه وه او خبری د دښمن په اړه وې.

رینالډي. دا د اتریش د افسرانو غوښه ده چې داسی کلکه ده. اې پادري صیب ته ولې نن غوښه خورې؟ نن خو جمعه ده.

پادري. نن د پنج شنبې ورځ ده.

جگړن. نن په لنگر کی ډېره خاموشي ده، ځکه داسی ښکاري هر څوک رخصت دي.

رینالډي. دا لعنتي جنگ به کله پاې ته رسیږي؟ دا هر څه د سینټ پال د لاسه دي. اورې پادري صیب؟

جگړن. تر څو مو اتریش په گونډو کړی نه وي، جگړه به روانه وي.

پادري. خو اتریش که دا جنگ وگټلو نو هم وسله به نه غورځوي. دوي به یو نوی محاز پرانیزي.

په بله ورځ زه هغه غونډۍ ته ولاړم چې د اتریش پوځ پری پروت و او ښکته زمونږ پر محاز یې بمباری کولې او زه پکی ټپي شوم. ډېر عجیب احساس می کوو. له هغه ځایه یو سړک ښکته تللې و او د بمباریو له کبله ډېر کورونه وران شوي و. د ایمبولانس ډرایور جینو مې ولیدو چې د جنگ حال یې راته وویلو. په هغه شپه شوی جنگ اطالویانو گټلې و او اوس ښکته د وړاندی نه زیات شمیر گاډي ولاړ و.

جینو راته وویل چې د بریطانیې پوځ هم راغلی و او د اتریش سره بوسنیا او د کرویشیا پوځونه مله و. له سیند وراخوا اوس په یوې بلې غونډۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنګ پیل شوی و او کله کله به د ډزو غږ مو واوریدو. جینو زه یو کور ته بوتلم چې پکی د ایمبولانس ګاډي او د دی چلوونکي میشت و. د کور بهرني دیوالونه مات و خو دننه خوني د اوسیدو وې. یو وخت د سیلۍ طوفان راپورته شو او اسمان خړ شو. بیا داسی باران وشو چې ځاې ځاې ډنډونه جوړ شول.
باران تر ماسپښین وریدو او چې لمر راوتلو نو ما بره وکتل. د غونډۍ په سر اوس د توپو لوړې ښکاریدو. هغه کورونه چې بمبارۍ کی وران شوي و د دی ملبه کی په زرګونو د بمونو وړی ټوټې او ګولۍ پرتې وې. د موټرو د تګ لاره پاکه کړی شوی وه او مونږ ماځیګر په دوو موټرو کی لومړۍ لیکې ته روان شو. د سړک دواړو غاړو ته د پروړو څادرونه ودرول شوي و چې اوس د باران له کبله لامده و.
د شپې بیا باران وریدو او درې بجې وې چې مونږ محاز لوري ته نږدې شو. د کرویشیا پوځ په تیاره او باران کی هم جنګېدو او د بارودو بوي مې سپېږمی سېځلې. د ټوپکو او د بمونو په ډزو سری رڼاګانی می لیدې شوی. اخر د مخالف لوري ډزې بندې شوې خو شمال لوري ته لیرې بیا هم جګړه کیده. مونږ ګاډي ایله درولي و چې د وړاندې لیکو نه یې لومړي ټپیان راوړل. په دوي کی ځینې په تسکرو، نور د ملګرو په اوږو او یو څو پخپلو پښو د بل په اوږه لاس ایښې را روان و. دوي ټول لامده و او سخت وحشت وهلي و.
دوه موټرې له تسکرو ډکی شوې. کله چې ما د دوېم ایمبولانس دروازه بنده کړه او پخپل سیټ کښېناستم نو پر مخ مې لاس ووهلو چې د باران اوبه تری پاک کړم. هغه وخت زما لاس کی د اوبو پر ځاې د یخې وړی ټوټې راغلې. ما بهر وکتل نو د باران سره د واورې بنکي هم په زوره راپریوتې.
سهار واوری نه وې خواسمان خړ و او نوی حمله پیل شوی وه. د اتریش توپونو د ځنګل نه وراخوا له یو کلي بمبارۍ کولې ، بیا دا غلي شول خو شمال لوري ته سخت جنګ روان و.
مونږ خبر شو چې په جنوب کی دښمن ماتې خوړلې وه او اوس ټول زور یې شمال ته و. د شپې تورن راته د یو ډګرمن له خلې وویل چې مونږ به محاز پرېږدو اوعقب نشیني به وکړو. وروسته دا خبر دروغ وختلو او راته یې وویل چې په هر حال به هم دی ځاې کی دفاعي جنګ کېږي. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

امبولانس یو ډریور راته وویل چې اوس جرمني په جنګ کی وردانګلي و. دا د وېرې خبره وه ځکه د جرمني په ګډون اوس د یو سخت جنګ امکان و. ما د کوماندان نه پوښتنه وکړه چې زمونږ لپاره څه امر و. ده وویل چې ټول ټپیان دی شا ته میداني روغتون ته ورواستوو.
زمونږ د تیښتې امکان زیات و ځکه د اطالیې په پوځ فشار ډېر شوې و. زه تر اوسه د شا تګ حالت سره نه وم مخ شوی. له هغه مې وپوښتل چې د تیښتې پر وخت، د ټپیانو سره به څه کوو؟ ده راته وویل ، هر څومره چې له ځانه سره وړی شي، وایې خله او نور هم دلته پرېږده. ما بیا پوښتنه وکړه چې په موټرو کی نور څه له ځان سره وړې شو. د ده ځواب لنډ و، "د روغتون اوزار"
په بله شپه د محاز نه شا ته تګ پېل شو. خبر راغی چې د اتریش او جرمني پوځ زمونږ شمالي لیکي ماتې کړی وې او له غرونو ښکته را روان و. دا تېښته ډېره منظمه وه. د شپې زمونږ موټرې په داسی سړک ورو ورو خوځېدې چې په سوونو لامده خیشته پوځیان پرې روان و. د توپو ګاډي چې اسونو راښکل، یابو، د وسلو لارۍ ټول د محاز نه لیرې روان و. هغسې چې فوځ وړاندی حرکت کوي او پکی ګډ وډي وي، اوس هغه ګډ وډي نه لیدل کیده.
په هغه شپه مونږ د میدان روغتون له ټپیانو تش کړو او دوي مو شا ته یو بل ځاې ته یوړل. په بله ټوله ورځ په سخت باران کی مو د ټپیانو د وړلو کار کوو چې د "اوداین" ښار روغتون ته یې واستوو. په درېمه ورځ د غرمې زه ګوریزیا ته راغلم نو باران نه و خو ښار راته تش ښکارېدو. ومو لیدل چې ځینو خلکو له ښاره کډه کوله. زه خپل ځاې ته ورغلم نو هلته هم څوک نه و. زما ټول ملګري پخپلو کارونو پسې وتلي و. په ګیراج کی مې د ځینو موټرو د جوړولو امر وکړو او ټولو ډریورانو ته مې وویل چې درې ساعته خوب نه وروسته به روانیږو.
دوي په موټرو اخته شول او هغه موټر چې جوړ و میشتځاې ته مې نږدې ودروو. هلته زما ملګرو له وړاندې د روغتون الات او داروګان په بکسونو کی بند کړي او راته پرېښي و. دا مو په ګاډي کی بارول چې باران په ورېدو شو. زمونږ درې ګاډي په یوه قطار د ونو لاندې تیار ودرېدل. ما "پیاني" ته وویل چې په پخلنځي کی اور بل کړه او لمدې جامې پرې وچ کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیاني. زه د وچو او لمدو په غم کی نه یم، خوب غواړم.
بونیلو. زه خو به د تورن پر کټ ویده شم.
پیاني. هر یو کټ چې وي، خو غواړم چې سترگې پټې کړم.
بونیلو. (دروازه پرانیزي) ما ویل چې په دی کوټه کی به څه وي، دا خو دوه کټونه لري.
پیاني. زه به هم دلته پریوځم.
بونیلو. ته ویده شه او د اتریش پوځیان به دی پاڅوي.
پیاني. زه نور ایمبولانس نشم چلولې، تر څو مې شیبه خوب نه وي کړی. تېره پېره کی مې سترگې پټې وې. ښه ده چې ټکر می نه دی کړی.
بونیلو. خوب خو زه هم غواړم، راویښنوي به مو څوک؟
ما ورله ډاډ ورکړو چې زه به یې راویښ کړم نو دوي دواړه د بوټانو سره په کټونو پرېوتل. نورو په پخلنځي کی اور بل کړی او اوبه یې د ایشولو لپاره پری ایښي وې. چا خپلې جامې وچولې او ورته مې وویل چې د لږ ارام نه وروسته به پنیر او د ډبو غوښه خورو. خو دوي د خوب پر ځاې میکروني په پخولو اخته و. ما ورته په دېوال ځړیدلي لوې ساعت په نښه کړو چې که درې ساعته وروسته زه ښکته رانغلم نو ما دی راویښ کړي.
بیا زه خپلې کوټې ته ولاړم او په کټ پریوتم.
درې ساعته وروسته مو په پخلنځي کی ډوډۍ وخوړه. د شپې نهه نیمې بجې وې چې مونږ سفر ته ملا وتړله. کوم ډریوران چې تازه و، دوي ته مې د موټر چلولو وویل او خوب وړې مې ورسره کښېنول چې د لاری په اوږدو کی په ناستې خوب وکړي. د موټرو رڼا گانې بندې وې او مونږ په یو قطارد "اوداین" لوري ته روان شو. د ښار دننه هر ډول گاډي مو ولیدل چې په ځینو کی خلک او نورو کی سامان بار د وتلو په هڅه و. زمونږ مخ ته یو لویه لارۍ چې سامان یې په ترپال کی پټ و، روان و. لارۍ ودریده او بیا روانه شوه خو څو شیبې وروسته بیا پر ځاې ودرېده.
زه له ایمبولانس ښکته شوم او وړاندې په سړک مې ولیدل چې چا لاره بنده کړی وه. خو د موټرو او لاریو قطار په سر کی د یو بل سړک نه د پوځیانو لارۍ تیربدې چې د ټولو لاره یې ډب کړی وه. داسی ایسیدل چې دا لیکه به ژر نه خوځي نو زه راغلم او د "پیاني" سره کښېناستم. دی د موټر په سټیرنگ سر ایښي ویده و. زه هم ویده شوم او کله چې د لارۍ غرارې مې واوریدو نو دی مې پاڅولو او وړاندې وخوځیدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړ واټن وروسته بیا هم هغه حال و. باران بیا وریدو او د لارۍ د خوځیدو هیڅ نښه مې نه لیده. ولاړم چې د نورو ګاډو له حاله ځان خبر کړم. په یوه کې مې دوه پوځي انجینیران ناست ولیدل چې په پله یې کار کوو او له خپلې ډلګۍ شا ته پاتې شوي و. زه بیرته خپل موټر کې کښېناستم او د کاترین په اړه مې سوچ وکړو چې هغه به ویده وي که ویښه. د سهار درې بجې ګاډي بیا ورو ورو خوځیدل خو د سپېده چاودې نه وړاندې بیا ودرېدو. د ورځې په رڼا کې مې ولیدل چې په غرونو کې تاو راتاو په هغه سړک په سوونو ګاډي ولاړ و.
د شپې شا و خوا د کلیو خلک هم د خپلو اس ګاډو سره په دې لیکه کې شامل شوي و. په دې ګاډو د خلکو د کور شیان بار و، یوه هنداره به د توشکونو له منځه راوځلیده،چرګان او بطې د ګاډو سره تړلي و. زمونږ مخې ته په یو ګاډي د ګنډلو ماشین په باران کې پروت و. دوي هرهغه څه چې ارزښت یې لرلو، راپه مخه کړي و.
په ځینو ګاډو کې ښځې له باران د پټیدو په هڅه د یو بل سره جوختې ناستې وې. نورې په سړک پلې د هر څومره چې یې کولې شو ګاډي سره نږدې روانې وې. سپي د باران له کبله د ګاډیو لاندې روان و. په سړک ختې وې او په کندو کې اوبه ولاړې وې.
زمونږ لپاره اوداین ښار ته د تلو بله لاره دا وه چې له سړک ښکته دې کلیو ته تللې وې خو د ونو نه وراخوا په پټیو کې دومره اوبه وې چې هیچا زړه نه ښه کوو چې پکې تګ وکړي. زه بیا له موټره ښکته شوم او شا و خوا مې وکتل چې که یو وړوکې لاره نورو ځایونو ته وتلې وي نو مونږ پرې ورشو. خو دا مې هم نه غوښتل چې په نالیدلې لارې سفر وکړو. باران اوس هم وریدو او که دا دریدلې وې او د اتریش جنګي الوتکو په یو څو پوځي لاریو بمبارۍ کړې وې نوټول به هم دلته پاتې وې.
اخر په یو ځاې مې وړه لاره ولیده چې د شمال لوري ته تللې وه او دواړو غاړو ته یې ونې او پټي و. ماد نورو ګاډو چلوونکي خبرکړل. هغه دوه پوځي انجینیران زمونږ پکار و چې ګاډو ته یې تیله ورکولې شوه. زما ملګري اوس وږي و او زما په اشاره دوي ګاډي هغه وړوکي سړک ته ورتاو کړل.
مونږ ښه شیبه مزل وکړو او د کلي یو کور ته ورسیدو چې اوسېدونکو ترې کډه کړې وه. په یو طاق انګور ځوړند و او کوهې هم پکې و. یو چا بوکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وردننه کړه او اوبه يې راويستلې چې د ګاډو په انجن وشيندي. نورو د ډوډۍ لټه وکړه او په پخلنځي کې يې پنير او منې وموندلې. مونږ ځانونه ماړه کړل او پاتې پنير مو راواخيستل.
د "اوداين" ته لس کلوميټرلار پاتې وه چې موټر مو په خټه کې بند شو.
اوس باران نه وريدو او درې ځلې الوتکې زمونږ د سر د پاسه تيرې شوې او ليرې د لوی سړک په لور مو لوږي ليدل چې د دوي په بمباريو راپورته کيدل. مونږ د خټو نه د ګاډي د ايستلو تابيا کوله چې ومې ليدل دواړه انجينيران پلي يو خوا روان و. ما ورپسې منډه کړه چې راايسار يې کړم او ګاډي ټېله کولو لپاره مې ورته وويل. دوي اوږې وغورځولې چې ته خو زمونږ مشر نه يې او اشاره يې وکړه چې مونږ دی هم خپل ګاډي پرېږدو اوپه پښو روان شو ځکه الوتکې به راباندې بمونه وروي.
دوي ګړندي شول نو ما ورته په چيغه وويل چې ودريږئ خو د دوي ګامونه لا چټک شول. ما بيا چيغه کړه نو دوي منډه واخسته. ما د پيټۍ نه خپله طفنچه را وويسته او ډز مې پرې وکړو. زما نښه خطا ولاړه او وومې ليدل چې دوي ځغستل. ما درې ډزې نورې وکړې نو يو پکې راپرېوتو. بل د سړک خوا ته په بوټو کې له سترګو پناه شو.
بونيلو ډريور زما خوا ته راغې او وې ويل، طماچه راکړه ،ما هم دغسې وکړل. ده منډه کړه او لومړی پوځې چې په خټو کې پروت و، له نږدې يې پرې ډز وکړ او وې وژلو. موټر په ټېلو او ديکو هم له خټو رابهرنشو، نو يو پېرې مو ورسره وتړلو اوپه سړک ولاړ بل موټرپه زور مو راښکلو.
هغه لا نور په خټو کې وردننه شو. اخر مې فيصله وکړه چې هغه ګاډې به په خټو کې پرېږدو. له دې مو ټول سامان نورو دوو کې کيښودو او روان شو. لږ وړاندې مو دواړه ګاډي په ميدان کې ځغلول خو په پايله کې دا هم په خټو کې ونښتل او مونږ د "اوداين" ښارلوري ته پلي روان شو چې اوس زمونږ سترګو په وړاندې و.
د ښار سره نږدې يو سيند و چې ورباندې د اوسپنې پل په منځ کې په بمبارۍ سورې شوی و. په سيند کې اوبو شړ وهلو او مونږ د پورې وتلو لپاره بله لاره نه لرله. اخر مې ټولو ته وويل چې يو يو به له پله تيرېږو. زه وړاندې ولاړم او د پله سر ته وختلم نو د سيند لوري ته مې وکتل.
ليرې يو بل د تيرو لوې پل جوړ و او هم هغه وخت مې پرې يو موټروليدو چې پکې ناستو کسانو د جرمني پوځ د افسرانو خولۍ په سر کړې وې. ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ملګرو ته اشاره وکړه او په منډه د پله بلې غاړی ته د يو ټيټ ديوال شا ته کښېناستم.
دوي چې راغلل نو ورته مې د جرمني د ګاډي خبر ورکړو. ټول هيښ شول او يو بل ته يې کتل. شيبه وروسته په بايسکل سپاره د جرمني د پوځ يو ډلګۍ مو وليده چې د سيند په بله غاړه په هغه بل پله تيره شوه. ما وويل، دا ډېره عجيبه خبره ده چې د دوي د مخ نيوي لپاره دلته هيڅوک نه و. د سيند سره سره د اورګاډي پټلۍ تيره وه او مونږ ورو ورو په هغې روان شو. اوس مو د ښار ودانۍ او کليسا ليدې شول. ناڅاپه ډزې وشوې او يو تن مو راپرېوتو، مونږ ټولو ځانونه پر زمکه واچول او ښه شيبه وروسته چې د خطر امکان لږ شو نو د خپل ملګري د پټۍ تابيا مو وکړه خو دې مړ و. ما د ده له جيبه کاغذونه راوويستل چې وروسته کورنۍ ته يې وروا‌ستوم. په مونږ د ښار له خوا ډزې شوې وې چې د اطالويانو سره و. اوس زمونږ ژوند له خپلو خلکو نه په خطر کی و.

مونږ د پله سره سره بلې غاړې ته ولاړو چې تر شپې يو ځای پټ شو.
هغې غاړی ته ډېرې ونې وې چې مونږ تری په پټه تير شو. د ميدان بلی غاړی کی يو کلي وال کور و او نورو ته مې وويل چې يو يو به ورته ورځو. زه وړاندی ولاړم او د کور پرانستې دروازې نه وردننه شوم. دوه ملګري راپسې و او پخلنځي کی د ايرو د پاسه تش ديګ پروت و. هلته د خواړو څه نه و.
يو تن وويل، مونږ په دې کور کی نشو ايساريدې او بايد په غوجله کی پټ شو. د پخلنځي سره جوخت د تيرو جوړې پوښۍ ښکته تللې وې. زه وربښکته شوم نو په غوجله کی يو څاروې هم نه و. يوی خوا ته بوساړه او ورسره دوه کړکی وې چې د خطر پر وخت تري تښتيدې شو. مونږ درې واړه په پروړ پريوتو او خبری موکولې چې په دی ښارکی څنګه به ژوندي پاتې کېږو.
د ښار شمالي برخې نه د مشين ګن د ډزو غږ راتلو خو بمباریٔ نه وې. د شپې مونږ له هغې غوجلې نه ووتلو او د ښار منځ ته ولاړو. هلته هری خوا ته د خلکو ګڼه وه. يو چا وويل، جنګ پای ته رسيدلې دې او ټول خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورونو ته روان دي. مونږ لا په پورا حال پوهه نه و چې جرمن پوځ ونیولو او د نورو بندیانو سره یې ودرولو. یو ډګر من یې د سیند لوري ته بوتلو او د ډزو په اواز پوهه شوم چې دی به یې وژلې وي. د نورو بندیانو یوه ډله یې راوستله نو زمونږ د نیونکو پام هغوي ته شو. ما تری منډه کړه او په سیند کی مې ورټوپ کړل. څو کسانو راپسی ډزې وکړې او زه تر هغې چې ساه مې بندولې شوه په اوبو کی ووم.
یو وارې مې سررابهر کړو چې ساه واخلم او بیا د اوبو په بهیر کی مې ځان پرېښودو. کله چې پوهه شوم، له هغې ښار لیرې راوتلې وم نو یوځاې مې زمکې ته ځان نږدې کړو او بهر راووتلم. زما جیب کی پیسې لمدې وې خو کار یې ورکولې شو. زه د شمال نه جنوب ته روان شوم او اخر د "ټریسټ" ښار په لوري تلونکې د اورګادي پاټلۍ می ومونډله. د یو پله سره نږدې د ګاډي په انتظار شوم او کله چې د مال ډبې راته مخ ته تیرېدې نو په لوی بمپر وروختلم. د ګاډي د پاسه محافظ ولاړ و خو مخامخ یې کتل. ما د ډبي (خونې) د پاسه د ترپال مزې پریکړو او ځان می وردننه کړو.
ګاډې سهار وختي چې میلان ته ورسیدو نو ما د تمځاې نه وړاندې ترې ټوپ کړ او ځان مې یوکافی ته ورسوو. هلته مې څه وخوړل او بیا روغتون ته ولاړم. منیجر سیم می ولیدو او خبر شوم چې کاترین دوه ورځې وړاندې د خپلې ملګرې سره د "سټریسا" ښار ته تللې وه چې د سویس پلې ته نږدې و. ده راته خپلې جامې راکړې او لاری ګودرې یې راوښودلې. د سټریسا ټکټ می واخستو او په اورګاډي کی کښېناستم. یوه ورځپانه راسره وه خو ما د جنګ خبرونه نه غوښتل. سیم راته یو وړوکې بیګ راکړی و چې دوه کمیسونه پکی و. نور د پیسو او پاسپورټ نه علاوه می څه نه لرل.
خپل منزل ته په رسیدو یو هوټل ته ولاړم، کوټه مې ونیوله او د هوټل میلمه پال نه مې پوښتنه وکړه چې دوه نرسانې خو یې نه وې لیدلې. ده راته وویل، اوس د جنګ له کبله دلته څوک نه راځي او ټول هوټلونه تش پراته دي. خو ده دوه نرسانې لیدلې وې. ما ورته وویل چې په دوي کی یوه زما میرمنه وه. د هوټل د مېخانې یو ملازم راته وویل چې هغه دوه نرسانې د اورګاډي د تمځاې سره نږدې په وړوکي هوټل کی ایسارې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاترین او هیلن فرگیسن په ډوډۍ ناستی وې چې زه د دوي هوټل ته ولاړم. زما په لیدو د کاترین مخ وځلیدو او ما چې ښکل کړه نو سره واوخته. هیلن یو څه هیښ او یو څه په قهر وه.

هیلن. زه ستا په لیدو خوشاله نه یم. زما ملګرې ته دی د زړه مرض لګولې دي. له دی سره دی چل وکړو.

کاترین. (په خندا) هو د سکاټ لینډ خلک ډېر نیک او با اخلاقه وي.

هیلن. زما دا مطلب نه و، د ده دا چل ول مې نه خوښېږي. د اطالویانو پوځي لباس یې اغوستي او دننه لکه امریکاي مار په شان خصلت لري.

کاترین. اوس خو یې پوځي لباس نه دی اغوستي .

هیلن. په دی کی یې هم چل دې، کله پوځي شي او کله ملکي. ټول اوړې یې ستا پوښتنه ونکړه، نه یې ستا لیکونه ځواب کړل او اوس راښکاره شو. اې...ځوانه ، دی جینۍ ته بدنامي مه اړوه، که غواړی یې نو پکار ده چې ژر تر ژره ورسره واده وکړی.

کاترین راپاسیده او وې ویل، ښه ده، واده به هم وکړو خو اوس لږ بهر ووځو،وروسته به درسره ووینم.

کاترین رانه ډېرې پوښتنې وکړی چې زه څنګه د جنګ له ډګر راووتلم. هغه ویرېده چې پولیس به مې ونیسي. خو ما ډاډ ورکړو چې زه د یو ښار نه بل ته د تلو اجازه لرم. دی راته وویل چې مونږ د جهیل نه وراخوا د سویس خاورې ته که ولاړو نو زما د نیولو خطر به نه وي. دا مې خپل هوټل ته راوسته چې یو بل سره نږدې پاتې شو.

د شپې لس بجې وې چې د هوټل یو ملازم زما د کوټې دروازه وټکوله اوچې زه بهر وتلم نو خبر یې راکړو چې په ښار کی پولیس راپسې ګرځي او ښاي ترسهاره مې ونیسي. ما ترینه د تیښتې لاره وپوښتله نو وې ویل چې دی یوه کشتۍ لري او مونږ کولې شول چې د شپې د جهیل له لاری سویس ته ولاړ شو. ما ورته د کاترین او د سامان وویل نو وې ویل، "که تاسو هر څه تیار کړئ نو زه به یې غم وخورم." زه دننه راغلم او کاترین ته مې وویل چې ژر ځان تیار کړه . بیا مو خپل کالي راټول کړل او دوه بیګونه مې هغه ملازم ته ورکړل چې بهر راته په انتظار و. راته یې وویل چې دې به د نوکرانو د پونیو نه ښکته شي او مونږ دې لوې دروازې نه بهر ووځو او داسی چلن وکړو لکه چې د چکر لپاره روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکته ولاړو نو په تالار کی میلمه پال دومره وختي زمونږ په لیدو حیرانه شو. مونږ ورته وویل چې د سیند سره د طوفان ننداری ته روان و. دی ژر ولاړو او یوه لویه چترۍ یې راوړه. ما ورته لس لیرې نوټ په لاس کیښودو او را بهر شو. مونږ د سړک نه یو باغ ته ورغلو او له هغه ځایې مو جهیل ته مخه کړه. هلته د هوټل ملازم راته ولاړ و او وې ویل چې زمونږ بیګونه یې په کشتۍ کی ایښي و. ما هغه ته پیسې ورکولې نو راته یې وویل، کله چې بلې غاړی ته ورسیدې نو پینځه سوه فرانک راواستوه. بیا د ډوډۍ یوه غوټه یې راکړه او په مخه ښه یې وویل. د شپې یولس بجې وې او که مونږ ټوله شپه کشتۍ چلولی نو سهار اوو بجې به خپل منزل ته رسیدو. باران وریدو او مونږ سره قطب نما هم نه و خو ملازم راته د لاری نښې راښودلی وې.
ما د هوا په لوري په تیاره کی کشتۍ چلوله او په لاره کی د نورو ښارونو رڼا ګانې مو لیدې شول خو په لړه کی نه پوهیدم چې کومو ځایونو نه تیر شو. کله چې زه د چپوانو په وهلو ستړی شوم نو کاترین ته مې ورکړل او په کشتۍ کې سملاستم. زما لاسونه پولۍ شوي او شیمه راکی نه وه. سهاروختي د سویس اوبو ته ورسیدو نوکشتۍ مو له نورو سره په تم ځایې کی ایساره کړه. یو کلي کی مو ناشته وکړه او په ګمرک د پاسپورټ د ښودلو وروسته مونټریخ ښار ته ولاړو.
کاترین اوس زما میرمنه وه او مونږ د کرایې په یو وړوکي کورکی نوې ژوند پیل کړ. هلته مو هیڅوک نه پیژندل خو د ښار خلک را باندی مهربانه و. کاترین راباندی د ماشوم زیرې وکړو نو ما په امریکه کی خپله کورنۍ خبره کړې وه. مونږ پلان جوړ کړو چې د ماشوم له زیږیدو وروسته به یې هلته وړو.
کاترین د ماشوم لپاره چې څه پکار و، هغه یې له بازار واخستل. زه په لوی پلورنځي کی جوړجمنازیم ته ولاړم چې هلته د سوک وهلو تمرین وکړم. نور کله به زه هلته سهار چې کاترین به لا ویده وه، تللم. په کومو ورځو چې د سپرلي په شان هوا ماته شوه نو سوک وهلو به خوند راکوو. وروسته به می ولامبل او ورور ورو به په لاره راتلم. کله یو کافي مخ ته به ودریدم، یا به پکی کښیناستم او د خلکو ننداره به مې کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کرسمس نه درې ورځې وړاندې واورې وشوې. یو سهار مونږ
راویښ شو نو هر څه سپین و. مونږ په کټ کې ناست و، په بخاري کې
اور بلیدو او بهر مو د واورې ننداره کوله. کاترین وویل، کاشکه زما په
واورو د خویدو لوبه زده وې.
سپرلې راغې او یوه شپه زه راویښ شوم نو کاترین ناارامه وه. هغې د
درد احساس کوو، نوما نږدې ګراج نه ورته ټیکسي راوغوښته او دا مې
روغتون ته بوتله. هلته د دی نوم او نور معلومات یې په یو رجسټر کی
ولیکل او یوی کوټې ته یې وروستلو. کاترین یې په کټ سملوله او یوه
نرسه ورته ودریده. د سهار رڼا خپره شوه نو کاترین راته وویل چې
ورشه، څه وخوره او بیا راشه. نرسی راته وویل، بهر د روغتون مخ
ته یوه کافی وه.
زه ښکته ولاړم او په کافی کی کښیناستم. هلته یو بوډا سړي راته د
کافي پیاله کېښوده او پوښتنه یې وکړه چې دومره سهار وختي مې څنګه
پیښنه وکړه. ورته مې وویل، زما د میرمنې اولاد کیدونکې دې، هغې
سره راغلې وم. ده راته دعا وکړه او د خواړو شیان یې راوړل. له
نارۍ وروسته زه بیا روغتون ته ولاړم او د کاترین کوټې دروازه مې
وټکوله. هلته هیچا ځواب رانکړو نو زه وردننه شوم. کټ تش و او د
کاترین شیان پکی پراته و. په یو میز د هغې د ویښتو برش او د کټ
سره یې چپلکې ښکاریدې.
ما چرت وهلو چې څه وکړم خو په دی کی نرسه راغله او زه یې یوی
بلې خونې ته بوتلم. له دروازې مې ولیدل چې کاترین پریو میز پرته وه
او په مخ یې د اکسیجن نقاب و. ډاکټر هم ولاړ و، نرسې راته چپنه
ونیوله چې ژر مې واغوسته او ورننه شوم. کاترین نقاب لیری کړو او
په کمزوري غږ یې ډاډ راکړو چې هر څه به سم شي. تر ماسپښین زه
هلته وم، بیا د کاترین په وېنا هم هغه کافي ته د ډوډۍ لپاره ولاړم. چې
بیرته راغلم نو ډاکټر راته وویل چې ماشوم به په عملیاتو راوباسي.
ماښام عملیات وشول خوماشوم مړ و اوکاترین هم ښه نه وه. دا یې
بیرته خپلې کوټې ته یوړه او زه بهر په یو بنچ کښیناستم. ډېر وخت تیر
شو نو یوه نرسه راغله او راته یې وویل، ورشه میرمنې سره دې ووینه.
زه چې د هغې کټ ته ولاړم نو د کاترین رنګ لکه د څادر سپین و .
زما په لیدو یې په کمزوري غږ راسره خبری وکړی او ډاډ یې راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا به ښه شي. زما په سترګو کی د اوښکو په لیدو دی وویل، چې ته راسره یې نو زه له مرګه نه ویرېږم. ما د دی لاس ونیولو او ورته مې وویل، داسی خبری مه کوه. ته به ښه شې. دا وموسیده او وې ویل، زه مرمه، خو لوز وکړه چې ډېر به راپسې نه ژاړې؟ د دی په سترګو کی هم هغه مینه وه چې ما په لومړي ورځ د دی په لیدو احساس کړی وه. زه په منډه ډاکټر پسې ولاړم خو چې بیرته راغلم نو کاترین په ابدي خوب ویده وه. زه له روغتون بهر راغلم او په باران کی یوې خوا ته روان شوم.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library